

Rikas mies ja Lasarus, Lk 16:19-31.

Raamattutunti Lähetysjuhlilla Kuopiossa 26.5.2018

Kati Kemppainen

19 "Oli rikas mies. Hänen vaatteensa olivat purppuraa ja hienointa pellavaa, ja päivästä päivään hänen elämänsä oli pelkkää yllisyyttä ja juhlaa. 20 Mutta hänen porttinsa pielessä virui köyhä Lasarus, täynnä paiseita. 21 Köyhä olisi nälkäänsä halunnut syödä niitä ruokapaloja, joita rikkaan pöydältä putoili. Koiratkin tulivat siihen ja nuolivat hänen paiseitaan.

22 "Sitten köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Abrahamin huomaan. Rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin. 23 Kun hän tuonelan tuskissa kohotti katseensa, hän näki kaukana Abrahamin ja Lasaruksen hänen rintaansa vasten. 24 Silloin hän huusi: 'Isä Abraham, armahda minua! Lähetä Lasarus tänne, että hän kastaisi sormenpäätänsä veteen ja vilvoittaisi kieltäni. Näissä liekeissä on kauhea olla.' 25 Mutta Abraham sanoi: 'Muista, poikani, että sinä sait eläessäsi hyvän osan, Lasarus huonon. Nyt hän saa täällä vaivoihinsa lohdun, mutta sinä saat kärsiä tuskaa. 26 Sitä paitsi meidän välillämme on syvä, ylipääsemätön kuilu, niin ettei täältä kukaan voi tulla teidän luokseen, vaikka tahtoisikin, eikä sieltä pääse kukaan kuilun yli meidän puolellemme.' 27 Rikas mies sanoi: 'Isä, minä pyydän, lähetä hänet sitten vanhempieni taloon. 28 Minulla on viisi veljeä -- hänen pitäisi varoittaa heitä, etteivät hekin joutuisi tähän kärsimyksen paikkaan.' 29 Abraham vastasi: 'Heillä on Mooses ja profeetat. Kuulkoot heitä.' 30 'Ei, isä Abraham', mies sanoi, 'mutta jos joku kuolleiden joukosta menisi heidän luokseen, he kääntyisivät.' 31 Mutta Abraham sanoi: 'Jos he eivät kuuntele Moosesta ja profeettoja, ei heitä saada uskomaan, vaikka joku nousisi kuolleista.'"

Kuulemamme Jeesuksen opetus kuulostaa äärimmilleen kärjistetyltä, suorastaan liioitellulta ja onkin sitä – kuten monet Jeesuksen opetukset ja vertaukset. Tarinan rikas mies elää käsittämättömässä yltäkylläisyydessä ja hänen elämänsä on yhtä loppumatonta juhlintaa. Lasarus on puolestaan kuvattu surkeista surkeimmaksi kerjäläiseksi, koirien nuolemia paiseita täynnä. Mitä tämä tarina haluaa kertoa meille tänään täällä? Miten kuulemanne sana tulee todeksi tänään, tässä hetkessä, meille ja meidän kauttamme?

Tekstiin on piilotettu meille paljon viestejä. Ensinnäkin Lasarus on ainoa henkilö missään Jeesuksen kertomassa vertauksessa, jolla on nimi. Hänet nimetään, ja hänen nimensä merkitsee ”Jumala auttaa”. Kun ihminen nimetään, hänestä tulee eri tavalla olevainen kuin että häneen viitattaisiin vain ilmauksella mies, nainen, lapsi, köyhä, rikas, pakolainen. Nimeämisen, eli näkyväksi ja olevaksi henkilöksi tulemisesta eräs konkreettinen esimerkki on tänä päivänä monissa maissa henkilökortti – myös Suomessa. Se kertoo, onko ihminen olemassa viranomaisten silmissä. Tämä on asia, johon olemme kiinnittäneet huomioita köyhien

oikeuksia ajaessamme kumppaniemme kanssa eri puolilla maailmaa. Hiljakkoin Botswanassa vieraillessani kävimme kotikäynnillä erään köyhyyden, perheväkivallan ja välinpitämättömyyden kurimuksessa olleen perheen luona. Keskustelun aiheena oli henkilökorttien saaminen lapsille, että he voisivat sitten kirjoittautua kouluun. Vanhin lapsista oli jo hyvän matkaa teini-ikäinen. Kouluunpääsy oli kiinni henkilökortin saamisesta, joka tässä tapauksessa oli enemmän kiinni vanhempien välinpitämättömyydestä kuin viranomaisista. Tässä kertomuksessa Lasarus on Henkilö ja Ihminen isolla alkukirjaimella, kun rikas mies jää nimettömäksi.

Toisekseen, tämä teksti avaa Jeesuksen toisessa yhteydessä lausumia arvoituksellisia sanoja: *”Jolla on, sille annetaan, mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin mitä hänellä on.”* (Mk 4:25). Tämä Jeesuksen profetia on totisesti toteutunut tämän päivän maailmassa. Maailman varallisuus on keskittynyt nyt niin, että maailman 8 rikkainta miestä omistaa yhtä paljon kuin ihmiskunnan köyhin puolisko eli 3,6 mrd ihmistä. Kuilu rikkaiden ja köyhien välillä on paljon pahempi, kuin on aiemmin luultu. Toisin sanoen, rikkaus ja yltäkylläisyys hakeutuvat rikkauden ja vallan luokse. Ne joilla on jotakin kohtuullista elämässään olleet, ovat menettäneet sen kaiken Syyrian sodassa, Venezuelan romahduksessa, ihmissalakuljettajien taskuihin. Globaali taloudellinen eriarvoisuus onkin nyt pahimmillaan sataan vuoteen

Jeesuksen ajan Palestiinassa 90 % ihmisistä eli kroonisessa aliravitsemuksen tilassa. Niinpä Uudessa Testamentissa on yllättävän paljon ruokaan liittyviä kertomuksia ja viittauksia. Erityisesti usein puhutaan juhlista, ja juhlissa tunnetusti saa syödä ja juoda hyvin. Yksi hyvä sanoma oli: Jumalan valtakunnassa köyhäkin saa syödä vatsansa täyteen. Ehkäpä Jeesus itsekin oli nälkäinen ja aliravittu, jos ajatellaan hänen kuuluneen tuohon 90 % enemmistöön. Lasarus olisi halunnut nälkäensä syödä niitä ruokapaloja, mitä rikkaan miehen pöydästä putoili – mutta epäselväksi jää, saiko hän niitä.

Jeesuksen ajan Palestiinassa puhe- ja ateriyhteys vallitsi vain samanarvoisten välillä. Yksi hyvän sanoman, evankeliumin, keskeinen sisältö oli se oivallus, että Kristuksessa ei ole rikasta eikä köyhää, vaan kaikki ovat samanarvoisia. Yhteen tullessaan varhaiset kristityt jakoivat ateriyhteyden, kommunion, toistensa kanssa riippumatta sosiaalisesta asemasta, vauraudesta, syntyperästä tai sukupuolesta. Tämä oli vallan radikaalia tuohon aikaan ja herätti suurta huomiota muiden keskuudessa. Kristuksen seuraajista tuli kumppaneita toisilleen: kumppani -sanan alkuperä on latinan sanaparissa *”cum panis”*, mikä tarkoittaa *”leivän kanssa”*. Leivän jakaminen tasa-arvoisina toistensa kanssa on kumppanuutta ja yhteyttä toisiin. Tosin ei tämäkään kumppanuus, ruuan tasapuolinen jakaminen, mennyt alkuseurakunnassa aivan ihanteiden mukaan, sillä Paavali saa aiheen ojentaa villiintyneitä ehtoolliskäytäntöjä: osa mässäilee, samaan aikaan kun osa on nälissään.

Jos asiat olisivat menneet toisin kertomuksessamme, rikas mies ja Lasarus olisivat voineet olla kumppaneita toisilleen ja siten rikkoa radikaalisti sen ajan normeja ja sääntöjä. Mutta mikä on Lasarusen tarinan

silmiinpistävin korostus: se ei kerro meille kuolemanjälkeisestä elämästä, vaan tämänpuoleisesta elämästä. Se kertoo siitä, mitä köyhyydelle olisi tehtävä nyt, kun sille vielä on mahdollista tehdä jotakin. Kertomuksen opetus ei ole siinä, että ”kärsi, kärsi niin kirkkaamman kruunun saat”. Kertomus ei ohjaa meitä ajattelemaan, ettei meidän tarvitsisi mitenkään kantaa huolta Lasaruksesta, tai ylipäänsä maailman köyhistä, sillä he kyllä saavat palkkansa kerran taivaassa kun kärsivällisesti odottavat vuoroaan. Ei se myöskään kerro siitä, että rikkaat joutuvat kaikki kadotukseen. Eihän köyhänä oleminen vielä ketään kelpuuta lepuuttamaan päätänsä Abrahamin tai Jeesuksen rintaa vasten iankaikkisuudessa, sillä eivät köyhät välttämättä ole aina hyviä, oikeassa tai oikeamielisiä. Eivätkä rikkaudet, hyvinvointi tai hyväosaisuus tarkoita sitä että olet tuomittu ikuisen kadotukseen.

Tarinan opetus on se hätkähdyttävä huomio, että Jumala on valinnut köyhät. Se on läpi Raamatun kulkeva juonne: Jumala on valinnut köyhät. Vanhassa Testamentissa kaikuu profeettojen julistus oikeudenmukaisuudesta, köyhien asemasta yhteiskunnassa, Jumalan huolenpidosta nälänhädän, vainon, sodan ym aikana. Ja Jeesuksen erityisen huolenpidon kohteena olivat köyhät, sorretut, lesket ja vähäosaiset. Profeetta Aamos kirjoittaa pistävästi:

Voi teitä, jotka teette lainkäytöstä katkeraa koiruohoa ja jätätte heitteille oikeuden! 10 Te vihaatte sitä, joka kaupunginportin kokouksessa vaatii oikeaa tuomiota, ja inhoatte sitä, joka kertoo totuuden. 11 Te poljette tilattomia ja viette maanvuokrana heidän viljansa. Sen tähden teidän käy näin: Vaikka te rakennatte taloja hakatuista kivistä, ette saa asua niissä. Vaikka te istutate ihania viinitarhoja, ette saa nauttia niiden viiniä. 12 Sillä minä tiedän teidän rikostenne luvun ja syntienne määrän. Te sorraratte syytöntä, te otatte lahjuksia ja syrjitte köyhiä oikeuspaikalla. (Aamos 12:7-12)

Mutta mitä tarkoitin tuolla väitteellä, että Jumala valitsi köyhät? Puhumme tänä päivänä syrjässä olevien parista liikkeelle lähtevästä Jumalan työstä. Syrjäytetyt, syrjään syntyneet, siellä elävät, sinne työnnetty tai itse sinne vetäytyneet eivät olekaan kirkon mission, lähetystyön kohde, vaan sen tekijöitä. Puhumme marginaaleista nousevasta Jumalan työstä. Syrjässä olevien parissa Jumala on ja toimii, ja heistä lähtee liikkeelle maailmaa muuttava evankeliumi. Tarkoittaako tämä sitä, että marginaalissa olo on nyt ihannoitavaa ja tavoiteltavaa, ja köyhyys ja vallasta osattomuus onkin ihannoitavaa? Ja me, jotka emme millään mittarilla mitattuna voi sanoa olevamme taloudellisesti, sosiaalisesti, yhteiskunnallisesti tai mitenkään muutenkaan syrjäytettyjä maailman mittakaavassa, meillä ei enää ole mainittavaa roolia kirkon missiossa? Näin ilmaistuna asia olisi väärinymmärretty, ja vaatii enemmän pohdintaa.

Kristinusko syntyi marginaalista, syrjässä vallan keskuksista. Kaikki lähti tallin seimestä kaukana sen ajan maailmanpolitiikan keskiöistä. Köyhyys, pakolaisuus, vaino, vangitseminen ja lopulta julkinen teloituskuolema olivat Jeesuksen, maailman Vapahtajan kohtalo. Hänen oma toimintansa ja julistuksensa suuntautuivat sen ajan vähäväkisten pariin. Puhuessaan Jumalan valtakunnan tulemisesta Jeesus nosti esiin

syryityt: *”Mene kiireesti kaupungin kaduille ja tuo tänne köyhät ja raajarikot, sokeat ja rammat.”*

(Luuk.14:21). Jeesuksen vertauksien keskiössä ja hänen armahtavan toimintansa kohteena olivat lesket, köyhät, sairaat, vammaiset ja muukalaiset. Hän viihtyi huonomaineisten ihmisten parissa. Jeesus puhuu sellaisesta Jumalan rakkaudesta, joka sotii ihmisen järkeä ja sovinnasta ajattelua vastaan: viimeiset tulevat ensimmäisiksi, julkisesti syntiset ovat lähempänä taivasten valtakuntaa kuin uskonnollinen eliitti, paljon rikkonut saa paljon anteeksi. Jeesus suhtautui kohtaamiinsa ihmisiin hellyydellä, mutta sortajia ja vallan väärinkäyttäjiä kohtaan hän oli säälimätön.

Sanoma ylösnousseesta Nasaretilaisesta lähti leviämään helluntain jälkeen ensin niiden parissa, joilla ei ollut vaikutusvaltaa omassa yhteiskunnassaan. Se oli nykytermein ilmaistuna alempien sosioekonomisten luokkien liike, sellaisten kuin Lasarus oli. Sen liike oli alhaalta ylöspäin, laitamilta keskiöön, maaseuduilta kaupunkiin. Näin tapahtui muun muassa Tansaniassa, kun ensimmäiset saksalaiset lähetystyöntekijät saapuivat maan koillisosiin Lushoton alueille 1800-luvulla. Paikallinen päällikkö osoitti heille asemapaikaksi alueen, joka oli käytännössä katsoen asumiskelvoton. Siellä ei ollut ketään, eikä kukaan halunnut sinne asettua. Alue oli sama, jonne karkotettiin muun muassa vammaiset ihmiset, joiden ei katsottu olevan sopivia elämään yhteisöjensä jäseninä. Näiden yhteisöistään karkotettujen parissa kristillinen sanoma alkoi saada jalansijaa, ja heidän pariinsa syntyi alueen ensimmäinen kristillinen seurakunta. Samoin tänään kääntyvät kristityiksi Thaimaan halveksitut vuoristoheimolaiset, joiden ihmisarvo ja yhteiskuntakelpoisuus on muiden thaimaalaisten silmissä olematon. Evankeliumi on tullut heidän marginaaliinsa, ja tuonut sinne elämän, toivon, pelastuksen ja ihmisarvon.

Lähetystyö on historiansa aikana suuntautunut usein valtaapitävien parista valloitetuille alueille.

Lähetystyön historiaa rasittaa kolonialistinen ajattelu, joka on merkinnyt käsitystä oman kulttuurin ylivertauudesta ja oman sivistyksen viemisestä kaikkialle. Tyypillisempää on ollut sääli kuin hädässä olevan yhdenvertainen kohtelu, kunnioittaminen ja rakastaminen. Tätä kadumme ja tästä teemme parannusta, eli ajattelempa asiasta täysin eri tavalla. Näkökulman on oltava ”Jumala meille, yhteisesti” eikä niin että se olisi ”Jumala meiltä teille”. ”Jumala meille” -ajattelussa asetumme kaikki samalle puolelle tarvitsemaan Jumalaa – samaan piiriin - eikä niin, että me tuomme Jumalan jonnekin, jossa Hän ei olisi vielä ollut. Tämä asetelma haastaa ylittämään kulttuuriset, taloudelliset, uskonnolliset, sosiaaliset ja taloudelliset raja-aidat.

Palatkaamme vielä tarkastelemaan Jeesuksen toimintaa. Hän valitsi köyhät, mutta niin heille kuin hyväosaisille hän julisti: Jumalan valtakunta on tullut lähelle, kääntykää, tehkää parannus. Vaikka Jumala valitsi köyhät, joiden parista evankeliumi lähti leviämään, myös heille kuului kehoitus parannuksen tekoon. Tämä parannus-sanan alkuperä kreikaksi on metanoia, joka tarkoittaa täydellistä mielenmuutosta, ja jokapäiväistä arviointia siitä, olenko oikealla tiellä. Päivittäinen parannusenteko ei tarkoita sisäänpäinkääntynyttä oman mielentilan ja mielenliikkeiden jatkuvaa seurantaa – sehän on hyvin

itsekeskeistä toimintaa loppujen lopuksi – vaan se tarkoittaa oman elämän, vastuun ja tehtävän kokonaisvaltaista ymmärrystä, alttiutta nähdä ne kohdat missä on vaarana mennä väärällä polulle ja tehdä Jumalan tahdon vastaisia ratkaisuja. Kun nimittäin ihminen on kadottanut omatuntonsa äänen, mikään väärä ei enää hätkäytä häntä, kuten kertomuksen rikkaalle miehelle oli käynyt. Vielä tuonelassa kärsiessäänkin rikas mies ei ole muuttanut suhtautumistaan Lasarukseen. Liekit nuolevat häntä, ja silti hän katsoo asiakseen komentaa Lasarusta, että tämä juoksisi sinne virvoittamaan häntä vedellä. Ei puhettakaan Lasarusta kohtaa tuntemasta katumuksesta tai huonosta omastatunnosta. Kokemansa tuskat eivät näytä mitenkään liittyvän hänen mielessään siihen, miten hän oli Lasarusta kohdellut. Lasarus on rikkaan miehen silmissä edelleen hänen käskettävissään oleva, jonkinlainen epähenkilö tai epäihminen.

Kun Jeesus kohtaa ihmisen, hän pyytää: jätä kaikki, antaudu minulle kokonaan, seuraa minua – ehdoitta, pelkän rakkauden voiman tähden. Jeesus kutsui ihmisiä rakkaudella: hän katsoi rikkaasta nuorukaista rakkaasti, kun pyysi tätä luopumaan kaikesta – mutta tämä ei pystynyt siihen. Ehkä tällainen kohtaaminen oli ollut myös kertomuksen rikkaan miehen kanssa, mene ja tiedä. Ehkä rikkaalla miehelläkin oli ollut maan päällä se hetki, jolloin Kristus katsoi häneen ja rakasti häntä ehdoitta, mutta hän päätti hylätä tämän rakkauden.

Nimittäin, kohtaaminen Kristuksen kanssa johtaa perinpohjaiseen muutokseen – olemmeko valmiit siihen? Uskallammeko? Puhumme transformaatiosta, eli siitä että ihminen uudistuu Jumalan kuvana. Hän muuttuu hyväksikäyttäjistä ja tuhoajasta Jumalan työtoveriksi ja ystäväksi, ja hänen sosiaaliset ja taloudelliset suhteensa muuttuvat vastaamaan Jumalan valtakunnan arvoja. Mitä ne arvot ovat? Rauha, oikeus ja rakkaus. Uudistuminen, muutos tai transformatio on kokonaisvaltainen, se sisältää sekä aineellisen että hengellisen muutoksen. Kääntyminen Jumalan puoleen on ensisijainen muutos. Ihmisiä sortavien ja heitä köyhyydessä pitävien sosiaalisten rakenteiden muutos on yhteydessä yksilöiden muuttumiseen Jumalan valtakunnassa. Tällaiset sosiaaliset rakenteet vallitsivat Lasaruksen ja rikkaan miehen välillä. Inhimillisen ja sosiaalisen muutoksen ytimessä on hengellinen transformatio, joka vapauttaa ihmisiä ja yhteiskuntia kehittymään kohti eheyttä ja sopusointua Jumalan, oman itsen, toisten ja ympäristön kanssa.

Koska Jumala valitsi köyhät, joiden parissa valtakunta ensin sai jalansijaa ja levisi muihin yhteiskuntaluokkiin, siksi myös meidän velvollisuutemme, kutsumme ja etuoikeutemme on olla tässä samassa rintamassa Jeesuksen kanssa. Me jatkamme hänen ääneen lausumaansa strategiaa ja teemme samanlaisia tekoja kuin hän teki. Mikä sitten oli Jeesuksen äänen lausuma strategia? Se on luettavissa hänen ensimmäisestä julkisesta puheestaan: *”Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran riemuvuotta.”* (Lk 4:16-21)

Jeesuksen tahto on, että rakastamme toisiamme nyt, ja rakastamme konkreettisesti, totuudessa ja teoissa. "Köyhät teillä on aina keskuudessa", senkin Jeesus lupasi meille ja tämä on mitä totisinta totta. Rakasta minua nyt, sillä minä olen muukalainen, vieras, vangittu, köyhä ja koditon. Rakasta minua nyt, sillä muukalaisessa, vieraassa, vangitussa, köyhässä ja kodittomassa sinä kohtaat minut. Tämä oli Äiti Teresankin opetus: siksi hän vietti niin paljon aikaa Kalkutan katuojien köyhien parissa, sillä siellä hän sanoi kohtaavansa itse Kristuksen.

Meitä kutsutaan hyviin tekoihin, koska se on Jumalan tahdon ja Jeesuksen esimerkin mukaista. Entä miksi hyvät teot ovat välttämättömiä? Emmekö opetakaan että pelastuksemme on yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden? Emmehän toki voi ansaita pelastustamme uurastamalla hyviä tekoja?

Luen tähän nyt toisen raamatunkohdan (Mt 25):

"Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. [32](#) Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. [33](#) Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. [34](#) Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. [35](#) Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. [36](#) Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.'

37 "Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: 'Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa? 38 Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut? 39 Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?' [40](#) Kuningas vastaa heille: 'Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.'

[41](#) "Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuisen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. [42](#) Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. [43](#) Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.'

44 "Silloin nämäkin kysyvät: 'Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi tai janoissasi, kodittomana tai alasti, tai sairaana tai vankilassa, emmekä auttaneet sinua?' [45](#) Silloin hän vastaa heille: 'Totisesti: kaiken, minkä te olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähäisimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.'

[46](#) "Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään."

Epäilen, että tämä on sellainen Jeesuksen viesti, jonka kohdalla moni raapii päätään ja moni saarnanvalmistelija kiemurtelee tuskissaan. Miten tämä nyt sopii luterilaiseen opetukseen pelastuksesta yksin armosta?

Pohditaan tätä hiukan. Mitä on hyvä sanoma, mitä on evankeliumi? Se sanoo meille *kyllä*, isoin kirjaimin. Se ei ole *kyllä, jos tai kyllä mutta, tai kyllä edellyttäen että...* Siihen ei liity yhtään mitään ehtoja. Evankeliumin sanoma on puhdas, ehdoton, rakastava kutsu Jumalan valtakuntaan ja Jeesuksen seuraajaksi ja viimein se kutsuu kantaa meidät perille kotiin taivaaseen. Se ei aseta mitään ehtoja, ja tästä pidämme kiinni. Ja tunnustakaamme, että tämä on meidän hyvin vaikea hyväksyä. Kyllä kai edes synnintuntoa tulee olla, vaikka hiukankin. Vähintään kaipausta tulisi kokea. Mutta ei. Jumala on meidät luonut, ja on hänen vastuullaan lähestyä meitä, herättää ja lämmittää kylmät sydämemme, ja sen hän tekee. Hän lähestyy meitä ehdottoman, ihmeellisen rakkauden kutsun kanssa. Jos tämä kutsu löytää kiinnittymiskohdan sisimmässämme, Pyhä Henki alkaa tehdä meissä hellästi työtään. Meitä kutsutaan ja ohjataan askel askeleelta Kristuksen kaltaisuuteen, hänen seuraamiseensa ja rakastamiseensa.

Ja näin, me kasvamme Kristuksen rakkaudessa ja jalanjäljissä sellaiseen hengellisyyteen joka sitoutuu ja kiinnittyy Jumalan valtakuntaan, siihen joka jo on tullut luoksemme mutta ei aivan vielä. Ja tämä Jumalan valtakunta, joka on sisäisesti meissä ja meidän keskellämme, ei voi, ei yksinkertaisesti voi elää rikkaan miehen kaltaista elämää – koska Jeesus tekee meissä työtään Pyhän Hengen kautta ja antaa oman hyvytensä, huolenpitonsa, rakkautensa, oikeudenmukaisuutensa, hyvien tekojensa ja armahtavaisuutensa kantaa meissä hedelmää, joka näkyy – mutta jolta omat silmämme ovat peitetyt. Tällaisia ihmisiä kutsutaan tekstissä vanhurskaiksi, joka tarkoittaa oikeamielistä ihmistä – sellaista, jonka oikeudentaju ohjaa hänen elämäänsä. Toisin sanoen, kun evankeliumi on meihin kiinnittynyt, se itsestään tuottaa meidän kauttamme niitä hyviä tekoja, joita saamme viimeisellä tuomiolla hämmästellä: Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi, janoissasi, kodittomana, alastomana, sairaana tai vangittuna? Oikeamieliset eli vanhurskaat olivat viimeisellä tuomiolla tietämättömiä näistä teoistaan, ja niin tulee meidänkin olla, sillä viime kädessä ne eivät ole meidän tekojamme vaan Vapahtajan armoa, joka on välittynyt meidän kauttamme.

Samoin tuomio kadotukseen joutuvista huomauttaa hätkähdyttävällä ankaruudella, että aito, ehdoton, tosi Kristuksen rakastaminen ja hänen seuraamisensa tulee herättää meissä vastuun nälkäisistä, janoisista, vangituista, kodittomista, alastomista, sairaista – eli Lasaruksista jotka nytkin viruvat jaloissamme, tiellämme, porttiemme pielissä, aidatuissa vastaanottokeskuksissa, Euroopan kaduilla ja puistoissa, tietämättä mistä tämän päivän ruoka löytyy ja minne lopulta saavat laillisesti asettua. Heissä kohtaamme kärsivän, marginaaliin painetun Kristuksen, ja heidän parissaan ja heidän kauttaan Jumala toimii juuri nyt.